

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Efter det Tydske af G. I. F. [i.e. Vilhelm Jensen].

De tvende Tiggere : En Tegning fra Aarene
1491 og 1506

Kjøbenhavn : Trykt hos Iversen & Comp., 1856

16 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

De toende Tiggere.

1856.

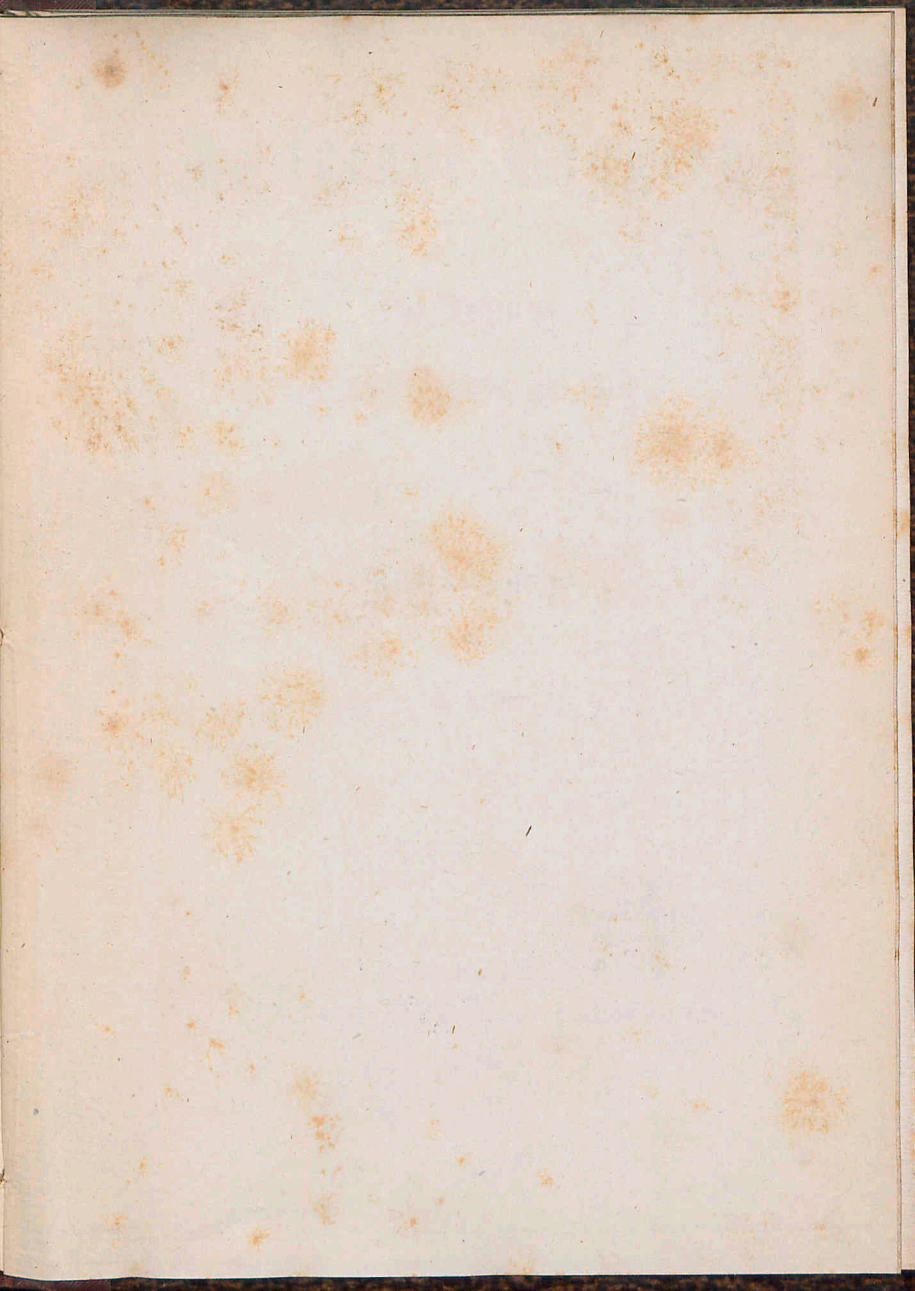
57. - 536

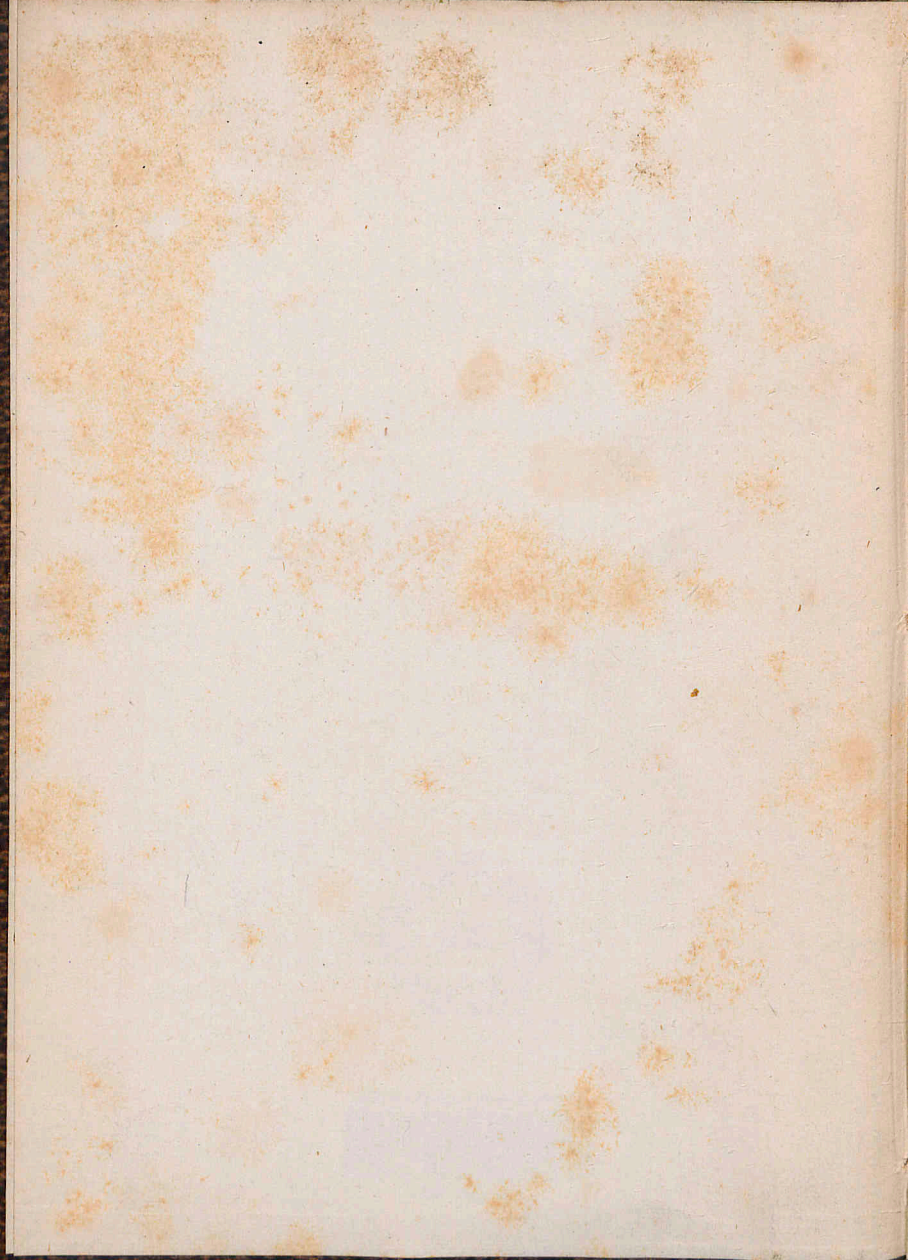

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024036252

De toende Tiggere.

57-536

En Tegning

fra Aarene 1491 og 1506.

Efter det Tydske

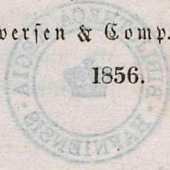
af

G. I. F.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Iversen & Comp. Binnelskæftet 138.

1856.

Deutsche Literatur

Verlag

Verlag

Verlag

Verlag

I.

Klokken slog tolv. Utaalmodig ventede en talrig Forsamling af Tiggere ved Porten af Klostret St Germain-des-Près i Paris. Foran Porten laae en Mand indhyllet i en vid brun Kappe, under hvilken man kunde skimte en Kaarde. Han syntes at sove. Længe allerede havde Tiggerne gjort deres Bemærkninger over ham: — „se Adelsmanden,“ sagde de, „han vil dele de Fattiges usle Almisser.“

Da aabnede sig den knirkende Port og en Munk traadte ud for at uddele Suppen.

„Af Vejen!“ tilraabte Tiggerne den Sovende, „op med Fadet, man uddeler Suppen.“

Manden sov ikke, han var asfmægtig. Raabet, saavelsom enkelte Godstød af dem som sprang over ham, bragde ham til sig selv igjen.

„Afsted med den Raadige med Kaarden!“ raabte Mængden.

Langsomt reiste den Svage sig, han blev stødt fra den Eine til den Anden, indtil han faldt imod en Mand af et muskuløst Ydre, som greb ham i sine Arme og bar ham til en Stenbænk, hvor han satte ham ned. Medlidende betragtede han den Fremmedes ædle Ansigtstræk.

„Bliv her siddende,“ sagde han til ham, „Madens Fordeling har begyndt, og hvis De virkelig ikke forsmaaer vort Selskab, saa skal De faae Deres Part af Maaltidet.“

Munken fyldte Tiggerens Fade. Med et spørgende Blik blev han staaende ved den Fremmede, men da denne ikke rakte noget Fad til Munken, gik han videre. Fortvivlende sank den Lidende sammen.

Da lod hans Kammerat fylde sit dybe Fad og bød den Fremmede at spise.

„Jeg er ikke sulten," sukkede denne.

„Naar De nu ikke spiser, er De død inden Aften," svarede hin; — „tag dog af den styrkende Suppe, De kan gjengjælde mig en anden Gang."

Den Fremmede lod sig ikke bede længere, snart havde han tømt Fadet og gav dette skamfuldt tilbage, idet han skammede nogle Taksigelsesord.

„Følg nu med mig i min Bolig, der nyde vi et Glas Vin til Desert." — med disse Ord tog den kraftige Tigger den Fremmede under Armen, som villig lod sig føre; — han havde jo intet Sted hvor han kunde lægge sit Hoved til Hvile.

De kom i en smal og urenlig Gade; det lille Bærelse som de betraadte, var lavt og mørkt, men rent; — neppe var der Plads for en Selskeng og en gammel Koffert, de eneste Møbler Tiggeren ejede.

Tiggeren tog en Flaske og to Bægere op af Kofferten og snart gennemstrømmede et nyt Liv den Fremmede, som med Velbehag nød den ægte spanske Vin.

„Dril, min Adelsmand," sagde Tiggeren, „og fortæl mig Ederes Historie."

„Saaledes betaler jeg ikke Deres Gjæstfrihed." —
 „De har Ret, jeg vil først fortælle Dem min. Mit Navn er Don Louis de la Cabra. — De forbauses — ja, jeg er Pidalgo, jeg nedammer fra et af de stolteste Huse i Spanien, og dog er jeg Tigger."

Jeg havde en Broder, styg og svag, men han var den Eldre. For at bevare Familiens gamle Glands skulde al Formue, al Gæde gaae over paa ham; — mig lod man Balget imellem Kaarden og Præsteskjolen. Jeg greb efter den første og skulde gjøre Felttoget imod Maurerne med. Men førend jeg drog i Kampen vilde jeg ægte min herlige Brud, den skønne Dorina, — vi elskede hinanden saa inderligt. Men min Fader vilde det ikke, — hun skulde tage min stygge Broder. Jeg trængte mig ind i Kirken, da Velsignelsen skulde udtales over dem, jeg vilde forstyrre Ceremonien. Min Fader forbandede mig. Ude af mig selv svor jeg en frygtelig Ed, at jeg vilde blive af Sjæl lige saa styg, som min Broder var det af Legemet, og at jeg vilde gjøre Alt hvad der stod i min Magt for at bringe Skam og Skændsel over vort Hus. Forgjæves kastede min Fader sig til mine Fødder, forgjæves bad han mig under Taarer at skaane hans Vaabenskjold og Husets Gæde. Jeg styrtede afsted. Snart traadte jeg i Republikken Venedigs Tjeneste, og man nævnte mit Navn med Ros. Det vilde jeg ikke. Jeg kastede mine Vaaben fra mig og blev Tigger, thi jeg vilde jo vanære mit Hus.

„Deres Velgaaende!“ sagde den Fremmede, idet han tømte Bægeret. „Tak for Deres Gæstfrihed, men alligevel, veed De, hvad jeg tænker om Dem, som saaledes kunde kaste Fæderen fra Dem?“

„Jo mere jeg mishager ædle Mænd, desto mere nærmer jeg mig min Plans Opfyldelse, desto fuldkomnere er min Hævn,“ svarede Tiggeren, og tilføjede: „De er Tigger ligesom jeg?“

„Det vil sige“ — — —

„Deres Ulykke er vel ædlere end min,“ vedblev Don Louis, „De veed en Hemmelighed, som De gjerne vilde anbetro Fyrsterne, men disse bekymre sig ikke om at vide den. Allerede i en Maaned har De beleiret Louvres Porte fra Morgen til Aften, ofte uden Sovn og Mad. Der

venter De, at en af Carl VIII's Hofmænd skal tilkaste Dem et Blik. For omtrent tre Dage siden taledes De med En af dem, ikke sandt? Dengang har De Hovedet anderledes, den Dag straaledes Deres Øje, som jeg aldrig før saa saae flammende. Hofmanden forskaffede Dem en Audienz. Men imorges da De kom ud, var Deres Hoved sunket ned paa Brystet, Deres Blik brudt. De gik, uden at være Dem bevidst hvorhen. Ved Klosterporten sank De afmægtig ned."

"Saaledes er det. Af hvilken Grund har De udspejdet mine Skridt?"

"Jeg har Intet at bestille, derfor iagttager jeg Alt hvad der interesserer mig. Jeg fandt Behag i deres Ansigtstræk, Deres Stemme mindede mig om en Landsmand —"

"Jeg er ikke Deres Landsmand."

"Det er ligegyldigt, — jeg begriber, at Deres Historie skal forblive en Hemmelighed, saa behold den da for Dem selv."

"Den er ingen Hemmelighed. Jeg er Christoph Columbus, en genuesist Kjøbmand."

"Christoph Columbus! Det Navn har jeg hørt før; vilde De ikke opdage en Ø og tilegne Huset Aragonien og Kastilien den?"

"En Ø? — Nei, en Verden! siger jeg Dem."

"Og Ferdinand vil ikke have Deres Verden?"

"Hverken han eller Englands og Frankrigs Konger."

"Svortesledes modtog man Dem i Louvre?"

"Man førte mig i Audienzsalen, Kongen legede med en Hund, og omkring ham stode en Del unge Herrer og nogle ældre Tjenere med deres smaalige Ideer. Hofnaren skar Grimasser og Astrologen maalte mig med rasende Blikke."

"Er Zoroastre, en lærd Mand! —"

„Kongen modtog mig meget naadigt og opfordrede mig til at foredrage min Plan. Jeg fortalte ham, at jeg kom fra Dieppe, hvor jeg havde seet to af Regeringens Skibe henraadnende i Havnen, og tilføjede, at naar man vilde give mig dem med en Skvipe af 100 Mand og Proviant for 18 Maaneder, saa vilde jeg give ham et Scepter over en ny Verden inden to Aar vare henrundne.“

„Og hvad svarede Kongen?“

„Min Enthusiisme indtog ham for mig. Han glemte sin Hund.

„Hvad mener De?““ spurgte han Hofkavalererne.

„De Velbre rystede paa Hovedet, de Ungre påslarede om Jagt og Piger, de havde ikke engang hørt paa mig. Hofnaren kastede sit Træsværd foran mine Fødder og Zoroastre bad med tllsyneladende Bødselighed om Tilladelse til at sige sin Mening.

„Kongen gav ham Ordet.

„Zoroastre begyndte nu at erklære og demonstrere, at min Verden laae i Indbildningen, at Jorden har Form af en flad Skive, som hviler paa fire Søiler, der blive baarne af ligesaa mange Elefanter.

„Jeg spurgte ham, hvad Elefanterne da stode paa? Han svarede mig ikke paa dette Spørgsmaal, men vedblev: Oceanet er kun en Flod.

„Saa maa der gives en anden Bred, og det er netop den jeg vil søge, afbrød jeg ham.

„Han svarede mig heller ikke dengang, men vedblev:

„Saaledes er Strabos og Ptolemæus's Mening, og det er Kjærtteri ikke at tro paa det.

„Hvorledes,“ spurgte jeg, er da Strabo og Ptolemæus Kirkefædre?

„Nu afbrød Carl VIII Diskussionen og sagde, at min Dydagelse

kunde være god nok, men at han ikke for dens Skyld vilde rage uklar med Paven.

„Med en naadig Haandbevægelse affædige han mig.

„Hofherrerne trængte sig omkring Zoroastre og onskede ham til Rykke med hans Seir over en vanvittig Eventyrers Ide.

„Narren fulgte mig til Døren.

„Rykk paa Reisen, Mester Colombo! raabte han, Rykke paa Reisen til nye Verdensopdagelser! Naar De bliver Keiser og bruger et Scepter, saa tag mit Træsværd.

„Ak, jeg hørte endnu langt flere haanende Bemærkninger over mig og min Plan, og „gal“ kaldte man mig og —“

„Eders Dumhed er Skyld i Alt,“ sagde Tiggeren til sin Gæst.

„Min Dumhed!“

„Ja, Eders Dumhed. Bliv ikke vred, fordi jeg siger Dem det saa ligefrem. I forstaaer ikke at tigge. Hvo som vil opnaae Noget, maa gjøre sig lille. I maa ikke sige: „jeg vil forære Dem en Verden, en stor Verden, naar De vil give mig to Skibe“; — nei, ganske bescheiden maa I tale om en lille D, som ligger 12 Mile fra Kysten og til dens Opdagelse behøver I kun et lille Fartoi og Proviant for 20 Dage. Den næste Dag maa I rykke Den noget længere bort, I forlanger en Galei. Saaledes værner I Folkene tilsidst til Eders Ide og man giver Eder med Fornøjelse en Flaade og hvad I ellers bruger.“

„Nei, før vilde jeg ...“

„Ak, gaa, I forstaaer ikke at tigge. I Spanien hersker en Konge og en Dronning, hvorfor har I ikke henvendt Eder til Isabella?“

„I har Ret. Isabella er ædelmodig og aabenhjertet. Jeg vil træde hen for hendes Trone, jeg vil aabenbare hende mine dybeste Taaler ...“

„Og blive afvist, min Ven! — nei, I maa begynde det paa klogere Maade. Kjender I saa lidt til Kvindens Natur? Tal ikke til Dronningen, men overræs Kvinden med Smiger. Henvend Eder til hendes Hjertensgodhed, røs Perlerne og Diamanterne, som skulde pryde hendes rige Haar og Nakke. Troer I, hun kunde aflaae en Mand Bønnen om to Galejer, naar han for hendes Hovedpynts Skyld vilde gennemseile fremmede Have?“

„Nei, førend jeg vil naae Maalet paa en saadan Vei, før skal Hemmeligheden gaae med mig i Graven. Skulde jeg derfor have udarbejdet min Ide, plejet den Nat og Dag som et Barn, skulde jeg derfor have glemt Sovn og enhver Bederkvælgelse, blot for at se Kvindelune udføre, hvad Sandheden ikke formaaede!“

„Seer De, Hr. Colombo, jeg er kun en Tigger og dømmes som saadan; men jeg kan ikke begribe, hvorfor I vil opdage en Verden. Have vi ikke Land nok i Europa, som endnu ikke er beboet af noget Menneske?“

„Hvorfor jeg vil opdage en ny Verden? Ja, hvem der frivilligen stempler sig til sin Slægts Skjændsel, kan ikke vurdere Hæderen og kan ikke begribe, hvorledes den driver mig til at gennemføre mine Planer. Jeg seer hint forunderlige Land i Manden, enten jeg sover eller vaager, overalt er det i mine Tanter. Det forekommer mig, som om jeg kunde naae det med Armen, men Armen er lammet paa mig. Al, de mange smukke Sletter med de solvarme Sommerdage, med de rige Frugter og med de høje Bjerger fulde af Guld, Sølv og Edelfstene! Kun En har vidst om dette Land, Venetianeren Marco Polo, men han har ikke seet den deilige Kyst, som jeg vil opsoge, om jeg ogsaa skulde styre igjennem alle Verdens Have.“

En Tidlang tav begge Tiggere. Da udbrød Spanieren igjen:

„Jeg vil ledsage Eder til Spanien, — der er Intet som holder mig her tilbage, — I har der Alt at haabe, og paa Reisen vil jeg sørge for Eder, — jeg, en Tigger, for Eder, den hjælpeløse Opdager af nye Verdensdele! Er I ikke her i den gamle Verden saa hjælpeløs som et Barn?“

II.

De forlode Paris. Don Louis udviklede undervejs en mageløs Færdighed i Tiggerkonsten. Han forstod at tale til Enhver paa en Maade der passede til dennes Karakter, eller smigrede de Forsængeligheder og Svagheder som hans skarpe Øje opdagede, og hans Ord indbragte ham altid en Gave.

Højærværdige Herre! raabte han til den tykke Abbed, jeg kommer fra Rom. Hele Hovedstaden taler om Deres Mildhed og kristelige Barmhjertighed.

Jeg kjender Eders Modstander, sagde han til den Lærde, han er heftig og egenfindig, men Eders sidste Skrift har sonderknust ham.

Alt, hvilken Glendighed, sagde han til Lægen, en Pest truer os, hele Lande, hvor jeg reiste igjennem, ere ødelagte. Gud beskytte alle Kristne!

Paa Hjørnet har jeg seet ham, hviskede han til den rødmskede Borgerdatter, som stod speidende ved Vinduet.

Jeg raader Eder, tilraabte han den ensomme Rejsende i Skoven, at give mig en Daler.

„Seer J,” sagde Tiggeren til Colombo, „de give Alle, af Forsænelighed, Glæde eller Frygt. Saaledes maa J lære at tigge.”

„Aldrig!” sagde denne uvillig.

„Saa vil jeg vise Eder, at man paa ærlig Bei og ved Sandhed ikke opnaaer Noget.”

Nu tiggede han en Tidlang uden videre Konster. Han bad i Guds og de Helliges Navn, han skildrede sin Nød med de mest glødende Ord. Men Borgerne hød ham at arbejde, Pigen hørte ikke paa ham, den Lærde talte om besværligt Overhæng og Abbeden huffedes paa de dyre Tider.

„Seer J,” sagde han til Colombo, „hvoreledes det nu gaaer?”

„Vigemaget, Sandheden maa dog seire.”

De vare komne til Spaniens Grændse, da de pludselig hørte Hestetrampen bag ved sig, — en Afdeling kongelige Drabanter kom løs paa dem.

Don Louis blegnede.

„De søge mig,” sagde han. „Vent paa mig imorgen tidlig ved Kapellet til vor kjære Frue, — enhver Bonde vil vise Eder Stedet. Kommer jeg ikke indtil Aften, da fortsæt Eders Bei til Toledo, hvor for Øjeblikket Hoffet opholder sig, og giv Kongen af Aragonien dette Halsbaand.”

Bed disse Ord gav han Colombo en Kobberplade, som han havde baaret lig en Orden om Halsen, og førend endnu Colombo kunde besinde sig var hans ledsager forsvunden i Skoven.

Drabanterne mønstrede Colombo nøje, men drog forbi.

Colombo ventede hele den næste Dag paa Kapellets Trappetrin. Hans ledsager forekom ham besynderlig. Da Solen sank og Don Louis endnu ikke havde indfundet sig, opsteg pludselig en Mistanke hos Co-

Colombo om, at Diggeren havde vidst at fraløkke ham den store Hemmelighed, og nu lod ham vente her for selv at have Tid til at bringe det stjaalne Gods til det spanske Hof. At miste Frugten af sin lange Anstrengelse paa denne Maade var frygtelig. Fortvivlelse greb ham, han stod op og vilde netop slaae ind paa Vejen til Toledo, da Don Louis' velbekjendte Stemme lod til ham som en Engels Ord i Drømmen.

„Hvorhen, Mester Colombo? Hvorfor har I saadant Hastværk?“

Colombo hilsede paa ham, og sagde forlegen: „Her er Ederes Hals-smykke igjen.“

„Har I betragtet det?“

„Nei, jeg har ikke lagt synderligt Mærke til det. Jeg seer nogle enkelte Baabenskjolde indgraveret paa det.“

„Men se dog, hvorledes de ere arrangerede.“

Colombo saae, at det franske Baabenskjold bedækkede Halvdelen af det omstyrte neapolitanske, medens dette blev støttet af Castiliens og Aragoniens Baabenskjold. Heraldiske Emblemer omgave det Hele.

„I Toledo skal det blive Eder forklaret,“ sagde Don Louis alvorligt.

Da de vare ankomne til Toledo tog Don Louis en anstændig Klædning paa. Han hang Kobberpladen saaledes om Halsen, at den maatte falde i Djet, og stillede sig, ledsaget af Colombo, i Nærheden af Slotstrappen.

Ferdinand bemærkede ham, da han traadte ud. Han kastede kun et Blik paa Pladen, og befalede da med Hestighed Bæreren af den, at han skulde følge ham til hans Kabinet.

Colombo ventede længe forgjæves paa sin Ledsagers Tilbagekomst.

og gif endelig bort for at udhvile sig i det Værtshus som af dem begge var bestemt til Modested, isald de skulde blive adskilte.

Genimod Alften kom endelig Don Louis. Han var klædt som en elegant Kavalier og prydet med Caltrava=Ordenens rigtbesatte Halsbaand.

„Se,“ raabte han, „det har Ferdinand givet mig for min Kobberplade!“

„Tænkte jeg ikke nok,“ sagde Colombo, „at J' ikke sagde Sandheden, og at J var mere end en Tigger.“

„Tilgiv! Hvad jeg fortalte Eder i Paris er sandt, kun mangler Historiens Ende. Jeg fik i Paris at vide, at en Ligue havde dannet sig, som havde sat sig til Formaal at styrte Greden af den arragoniske Kongefamilie der hersker i Neapel, og at man søgte at forlede Carl VIII som Repræsentant for Huset Anjou til et Krigstog til Italien. Til samme Tid havde ogsaa en catalonisk Sigöiner fortalt mig, at min Fader og Broder vare døde, og at sølgelig Dorina havde fri Raadighed over sin Haand. Ved Opdragelsen af den vigtige Hemmelighed og ved den store Tjeneste jeg derved ydede min Herre, Kong Ferdinand, kunde jeg vente at komme til stor Anseelse igjen, og i min Sjæls Dybde vaagnede atter Kjærligheden, som kun var undertrykt men aldrig bekæmpet. Jeg spionerede endnu en Tidlang i Paris, indtil jeg vidste Alt.

„Ingen fattede Mistanke til Tiggeren, og da man eftersporede mig, var det for sent. Det Øvrige veed J.

„Jeg har seet Dorina igjen, men ikke talt med hende endnu. De fem Aar, i hvilken Tid vi have været adskilte, have ikke revet hendes Hjerte fra mig. Man siger ved Hoffet, hun elsker mig endnu. Hun har hørt min Historie, fortæller man mig, og hun sank asfægtig ned, da hun hørte den, — saaledes rørte Medlidenheden hendes Hjerte.

„Og endnu en Ting maa jeg sige Eder: min Dorina er Dronningens Indling og Fortrolige. Jeg iler til hende, jeg beder hende, at hun vil virke for Eder. Fat Mod, min Ven, Alt vil gaa godt. I vil blive saa lykkelig som jeg allerede er det.“

III.

Colombo havde tilbragt en søvnløs Nat. En af Dronningens Pager traf ham tidlig om Morgenens paa hans Bærelse, hvor han urolig og i en feberagtig Tilstand gik frem og tilbage. Isabella vilde se ham allerede samme Dag.

Nogle Minutter efter at Pagen havde forladt Bærelset, bragde et Bud fra Don Louis anstændige Klæder til Colombo's Brug.

Colombo stod maalsløs foran Dronningen, Bevægelsen overvældede ham. Dronningen smilede mildt til ham, medens Dorina, — thi han kjendte hende paa hendes Skønhed — tilkastede ham nogle medlidende Blikke og loe med et vist Udtryk til Don Louis.

Dronningen talte først. „Tre Skibe ligger i Havnen af Palos,“ sagde hun, „dem vil jeg anbefroe til Dem, tilligemed den nødvendige Besætning og Proviant for to Aar.“

Da traadte en Dominikaner frem og opstillede frygtelige theologiske Grunde imod Genueserens Plan.

Denne Dominikanermunk var Pater Torquemado.

Colombo blegnede. Hvorledes skulde han forsætte sine Ideer imod Troens gamle Love?

Men Dronningen lagde sig derimellem.

„Lad os gjøre en god Gjerning,” sagde hun, „Colombo fortjener en Oppreisning, fordi at vi afviste ham saa uvenlig for nogle Aar siden. Han behager ogsaa særdeles vor Dorina, som har hørt Fortællingen om hans Eventyr med stor Interesse. Lad mig have den Ros, at have været en Redningsengel for de stakkels forvildede og forsumte Skabninger hinsides Havet. Og fremfor Alt” — og hun talte sagte til Dominikaneren, — „glem ikke, at den arme Mand fortjener vor Medlidenhed, han er sindsvag og jeg nænner ikke at gjøre ham ondt.”

Colombos Blod stivnede. Han havde hørt Dronningens Kun til Munkens henvendte Ord.

Med mofommelig behersket Fatning knælede han ned.

„Dronning!” sagde han, „den gennemsigte Kjøbmand takker Eder, endog for Eders Medlidenhed. Lad to Aar gaae hen, og se saa, om han er sindsvag.”

„Godt da, i to Aar,” sagde Isabella, med en naadig affedigende Haandbevægelse.

Nogle Dage derefter sagde de to Liggere hinanden et Leve.

Colombo ilede til Palos.

„Gaa med Gud!” sagde Don Louis, „J gaaer Hæderen imøde, jeg Kjærlighedens Lykke. Her maa vi skilles ad.”

„Bliv lykkelig!” sagde Colombo rørt.

IV.

I Sygestuen i et rigt andalusisk Kloster laa to Syge i nærtlig hinanden stødende Senge. Ved Solens første Straaler — efter en lang og søvnløs Nat — saae de paa hinanden og udraabte: „Don Louis! Christoph Colombo!“

„Hvorledes hedder Eders Verden?“ spurgte den Ene.

„Amerika,“ stønnede den Anden. — „Hvorledes lever Eders Dorina?“

„Snart efter vor Skilsmisse giftede hun sig med Hertugen af Arcos. Jeg er Tigger som før.“

„Jeg har ikke Mere end da I saae mig i Paris; en maurisk Vandt har faaret mig i Brystet, og dette Saar vil medføre min Død.“

„En Florentiner Thy har gjennebboret mit Hjerte, det vil bringe mig Døden.“

„Stille der, Nr 4 og 5,“ raabte en bekendt Stemme.

„O, Herr Zoroastre,“ raabte Don Louis, „hvoreledes kommer I her? Hviler Jorden endnu paa fire Søiler?“

„Hviler Søilerne endnu paa fire Elefanter?“ spurgte Colombo.

„Stille!“ sagde Zoroastre, den berømte Klosterlæge. „De To rase. Bring dem i Stuen hvor de Forrykte ligge og aarelad dem stærkt.“

Kroniken fortæller ikke, hvo af de to Tiggere der først døde.

Ende.

